

[Ingeborg Refslund Thomsen.]

skulle så endnu et af krigstidens mange større og mindre problemer finde sin rimelige og forstandige løsning.

Jeg anbefaler lovforslaget.

Indenrigs- og boligministeren (Aksel Møller): Jeg må måske have lov til at begynde med at sige, at jeg i høj grad ville føle mig på gyngende grund, hvis jeg ved denne lejlighed skulle komme ind i en diskussion om indfødsretslovgivningen med medlemmer af det høje landsting. Forholdet er jo det, at det høje tings traditioner for behandlingen af indfødsretslove gør, at vi, der er kommet fra den anden ende af huset, i virkeligheden ofte forlader os udelukkende — og sikkert med god grund — på dette tings arbejde med denne lovgivning.

Det, der foreligger her i dag, er — jeg vil sige det med lidt andre ord, end det er blevet sagt — en ordenssag. Det drejer sig om en oprydning efter beslutninger taget under krigen. Det forekommer mig, at vi, som dengang var afskåret fra de pågældende personers hjemland, det land, hvor de havde deres statsborgerret, og derfor ikke kunne bringe forholdene i orden på en til normale forhold svarende retsgyldig måde, nu har en forpligtelse til at prøve på at opnå en ordentlig og endelig afgørelse. Jeg er derfor glad ved, at de ærede ordførere i det høje ting har taget så velvilligt imod dette lovforslag.

Jeg er enig med det ærede medlem hr. Bjerre i, at den affattelse, som § 1, stk. 1, har fået, måske kan diskuteres. Når der står, at britiske og franske statsborgere, som har erhvervet dansk indfødsret, for at bevare denne indfødsret skal afgive skriftlig erklæring derom, så er den eneste forklaring på, at man har benyttet denne sprogbug — der for mange egentlig lyder tilsvarende som vendingen: børn, der er blevet voksne —, den, at det er tvivlsomt, om disse britiske og franske statsborgere har mistet deres britiske eller franske statsborgerret, og at der i alt fald for de franskes vedkommende foreligger et spørgsmål om dobbelt statsborgerskab. Et af motiverne, hvad jo også det høje ting er klar over, til ønsket om at få denne lov gennemført er jo netop, at dobbelt statsborgerret skal undgås i så vid udstrækning som muligt.

Jeg er enig med det ærede medlem hr. P. Mortensen i, at det er meget vigtigt, at vi finder så mange som muligt af disse

enkeltpersoner frem for at meddele dem, at der nu kræves en positiv handling af dem, hvis de vil bevare deres danske indfødsret, nemlig den positive handling at afgive en skriftlig erklæring.

Jeg er også enig med det ærede medlem fru Lisbet Hindsgaul, når det ærede medlem fremhæver, at man ikke har nogen interesse i at bevare nogen fremmed i et tvunget tilslutningsforhold til Danmark. Og til det ærede medlem fru Ingeborg Refslund Thomsen kan jeg sige, at alt, hvad jeg har sagt om ordenssagen, i virkeligheden er i overensstemmelse med det ærede medlems bemærkninger her.

Jeg takker for den velvillige behandling, og jeg er naturligvis rede til at møde i det høje tings indfødsretsudvalg for at lægge sidste hånd på værket, før lovforslaget endelig kan vedtages i tinget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling

vedtoges uden afstemning.

P. Mortensen: Jeg skal tillade mig at foreslå, at lovforslaget henvises til behandling i landstingets indfødsretsudvalg.

Uden forhandling eller afstemning
vedtoges dette forslag.

Formanden: Der er ikke mere at foretage i dette møde.

Landstingets næste møde afholdes i morgen, lørdag den 18. november, kl. 17 med følgende dagsorden:

Afgørelse af formandens forslag om behandlingen af:

Forslag til beslutning om godkendelse af opgørelsen over de beløb, som Københavns Frihavns-Aktieselskab i året 1949 har anvendt til anlæg i Frihavnen.

Mødet hævet kl. 14⁵⁸.